

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

לפני **כבוד השופטת חנה מרים לומפ**

בעניין: **המאשימה**

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד ספיר גנון אשדות

נגד

הנאשמים

1. איהאב נסר אלדין
ע"י ב"כ עוה"ד אמיר נבון
2. עבד אלחמיד דענא- עניינו הסתיים

גזר דין בעניינו של נאשם 1

רקע

- לאחר שעדי התביעה לא התייצבו לדיון, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום תוקן ונאשם 1, איהאב נסר אלדין (להלן: "**הנאשם**"), ונאשם 2, עבד אלחמיד דענא חזרו בהם מכפירתם והודו בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
- הטיעונים לעונש בעניינם של הנאשמים נשמעו יחדיו, אולם גזר הדין בעניינו של הנאשם נדחה ליום 12.2.26, לצורך קבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות. בעוד שגזר דינו של נאשם 2 ניתן ביום 20.1.26. בנסיבות אלה גזרי הדין נתנו בנפרד.
- על פי המתואר בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, מ' (להלן: "**המתלונן**") הכיר את פאטמה דענה (להלן: "**פאטמה**") לפני כשנתיים וחצי, ולפני כשנה וחצי הקשר ביניהם התהדק. בתוך כך, ביקש מ' מספר פעמים ממשפחתה של פאטמה להתחתן איתה, אך סורב פעם אחר פעם, ואף קיבל בשל כך איומים על חייו.
- בהמשך למתואר בחלקו הכללי של כתב האישום המתוקן, ביום 3.5.2024 לקראת השעה 22:00, נפגשו הנאשמים ומספר אנשים נוספים, שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "**החבורה**"), בתחנת דלק "דור אלון" הסמוכה לכיכר שבהצטלבות דרך שכס ונעמי קיס בירושלים (להלן: "**תחנת הדלק**"). לאחר כמה דקות, בעת שהגיע המתלונן ובעודו שוהה בחניון בניין ברקה שברחוב נעמי קיס הסמוך לתחנת הדלק (להלן: "**החניון**"), החלה החבורה להתקדם לכיוון החניון כשבין יתר בני החבורה, הנאשם מחזיק במוט עץ. שניים מבני החבורה החזיקו אף הם במוט, ובין חבורה נוסף החזיק בשרשרת ברזל, אחר במוט ברזל, בן חבורה נוסף החזיק במגבה מכני לרכב (להלן: "**ג'ק**"), ובן חבורה נוסף הרים בסמוך לכניסה לחניון שתי לבנים.
- עם הגעת החבורה לעמדת השמירה שבחניון בה שהה באותה עת המתלונן, אחד מבני החבורה שהחזיק במוט החל לתקוף את המתלונן עם המוט שבידו. מיד לאחריו, הטיח הנאשם את מוט

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

העץ בו אחז בראשו של המתלונן. לאחר מכן, הותקף המתלונן בכל חלקי גופו על ידי מספר רב מבני החבורה, כשאותה תקיפה כללה, בין היתר, דקירות סכין וחפצים חדים אחרים, מכות ממוט וממוט ברזל, בעיטות ואגרופים, מכות משרשרת ברזל, ומכות לראשו מהג'ק (להלן: "התקיפה"). נאשם 2 נטל חלק בתקיפה לכל אורכה. בשלב מסוים נאשם 2 יצא מעמדת השמירה, ואז חזר פנימה, כאשר המתלונן מוקף על ידי ארבעה מבני החבורה, חבול ומדמם, וכאשר אחד מהם מחזיק אותו בחולצתו ושניים אחרים מכים אותו באמצעות מקלות. בשלב זה, כאשר המתלונן מוחזק עם גבו לכיוונו, נאשם 2 החזיק חפץ חד וחתך את המתלונן בגב התחתון מתחת לחולצה, ובכך גרם למתלונן כאב רב. בסיום התקיפה, נטשה החבורה ובכללה הנאשמים את המתלונן כשהוא פצוע ומדמם, ונמלטה מהמקום. נאשם 2 הסגיר עצמו למשטרה ביום 4.11.24. לאחר שלא אותר על ידי כוחות הביטחון עד לאותה עת.

6. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן מספר פצעי דקירה בקרקפת, חתך בעורף ללא דמם- פועם, חתך עמוק בגב התחתון, עד השכבות העמוקות, שני פצעי דקירה בעכוז כשאחד מהם קרוב לפי הטבעת, ופצעים קלים באמות. המתלונן פונה לבית חולים ונוזק לטיפול אשר כלל, בין היתר, את תפירת פצעי הדקירה וקבלת מנת דם. הוא נשאר בהשגחה למשך מספר שעות עד לשחרורו.

7. במעשים המתוארים לעיל, גרמו הנאשמים למתלונן, בצוותא חדא עם אחרים, לחבלה חמורה או פציעה שלא כדין, בכוונה להטיל במתלונן נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה.

תסקיר שירות המבחן

8. הנאשם, בן 28, נשוי ואב לפעוטה בת כשנתיים, ואשתו בתחילת הריונה השני. לפני מעצרו התגורר עם אשתו, בתו, אמו ואחיו בכפר עקב וכיום מתגורר עם אשתו ובתו בלבד בעין נקובה ומצוי בתנאי מעצר בית חלקיים. בשעות שהותרו לו, עובד בתחום התקנת מזגנים. הנאשם הוא הבכור מבין אחיו, אביו נפטר לפני כחמש שנים מהתקף לב, ואמו עקרת בית. הנאשם מסר כי אביו היה אדם שנטה להתרגז בקלות, צרך סמים בתדירות יומיומית, ונטה לנהוג באופן תוקפני ואלים כלפי בני הבית. כמו כן, האב התקשה לעבוד ברציפות ולכן המשפחה סבלה ממצוקה כלכלית. על כן, הנאשם נאלץ לתמוך במשפחתו כלכלית מגיל צעיר ושימש דמות הורית לאחיו. הנאשם מסר, כי בני משפחתו אינם מעורבים בפלילים, וכי למרות קשיים בלימודים שנבעו מהצורך לעבוד, הוא סיים 12 שנות לימוד. הנאשם מסר לשירות המבחן, כי על רקע ההליך המשפטי התגלעו בינו לבין אשתו ויכוחים רבים שאף גרמו לאשתו לעזוב לפרקים את הבית. בנוסף לכך, תאר הנאשם כי בתחילת נישואיהם היה נתון מרבית הזמן תחת השפעת סמים, והקשר ביניהם לא התנהל בצורה מיטיבית. אולם הנאשם הדגיש, כי פעל רבות על מנת לתקן ולשמר את הקשר הזוגי, וכיום תאר את הקשר כחיובי ותקין.

9. אשר לשימוש בחומרים משני תודעה, הנאשם מסר כי בגיל 17 התנסה לראשונה בסמים מסוג קנאביס בנסיבות חברתיות, ובהמשך הגביר את השימוש לתדירות יומיומית עקב הנגישות הרבה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

במשפחת מוצאו. הנאשם מתאר את השימוש בסמים כדרך התמודדות לא אדפטיבית עם קשייו, וכחשפעה של סביבתו הקרובה. עם כניסתו אשתו להריון הראשון, הנאשם התבייש בשימוש בחומרים משני תודעה עקב החשש להידמות לאביו, ולכן החליט לנסות גמילה עצמאית. מאז ועד היום הוא נקי מזה כשנתיים משימוש בחומרים משני תודעה, ושלל צורך בקבלת עזרה משירות המבחן בתחום זה, אך שירות המבחן טרם ביצע בדיקות לאיתור שרידי סם.

10. אשר להיסטוריה העבריינית והעבירה הנוכחית- מעיון בגיליון רישומו הפלילי העדכני, עולה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. הנאשם ביטא מוטיבציה לניהול אורח חיים נורמטיבי ושינוי דפוסי ומצוקה עקב תנאי המעצר, ולכן שירות המבחן המליץ על הטלת צו פיקוח ל-6 חודשים. בתקופה זו, החל מיום 29.7.25, הנאשם שולב בקבוצת עצורי בית בשירות המבחן. הנאשם הגיע למפגשים באופן רציף ושיתף פעולה. הוא הפגין מעורבות גבוהה, וגילה תובנות אישיות, הקשבה אמפתית ונכונות להיחשף. בנוסף, הוא עמד בתנאי המעצר והפיקוח לכל אורך תקופת הצו.

11. אשר לביצוע העבירה- הסביר הנאשם כי העבירה בוצעה על רקע סכסוך ממושך עם המתלונן, שיחסיו עם משפחתו של הנאשם היו עכורים. עוד הסביר הנאשם, כי מאז מות אביו הוא חש אחריות רבה יותר להגן על משפחתו, ולכן הצטרף למשפחתו המורחבת בביצוע העבירה, תוך תחושת איבוד שליטה. הנאשם לקח אחריות מלאה למעשיו, כפי שעלה מעובדות כתב האישום המתוקן. הנאשם הסביר, כי לאחר התקיפה חש פחד למצבו ולכן נמלט מהמקום, אך כיום מבין את חומרת מעשיו. הנאשם הדגיש שהוא אינו נוהג בалиמות במקרים דומים, ושלל לגיטימציה לалиמות כדרך לפתרון בעיות, לצד הבעת אמפתיה כלפי המתלונן. כיום, מתאר הנאשם קשר תקין עם המתלונן לאחר נישואיו לפאטמה, ולאחר שנערכה "סולחה".

12. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום- שירות המבחן לקח כגורמי סיכון את העובדה שהנאשם היה חשוף מילדות לалиמות, את השימוש האינטנסיבי שעשה בעבר בחומרים משני תודעה, ואת התנהלותו האימפולסיבית וחסרת שיקול הדעת במצבים הקשורים למשפחתו. כמו כן, נלקחה בחשבון חומרת העבירות. כגורמי סיכוי לשיקום, שירות המבחן לקח בחשבון את העובדה שזו המעורבות הראשונה של הנאשם בפלילים, את מאמציו לשמור על יציבות תפקודית לאורך השנים, המוטיבציה לנהל אורח חיים נורמטיבי, וההרתעה המשמעותית של ההליך המשפטי כלפיו. כמו כן, נלקח בחשבון ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר בעת מעצרו ואת הסולחה שנערכה בין המשפחות. לכן, שירות המבחן העריך כי קיים סיכוי נמוך להישנות התנהגות אלימה בעתיד, ומידת החומרה, אם תשנה, מוערכת אף היא כנמוכה. כמו כן, להערכתם, מענה טיפולי לקשייו יכול להוות גורם מפחית סיכון.

13. לאור אלו, שירות המבחן המליץ על השתתפותו במסגרתו ישולב הנאשם בקבוצה ייעודית. אשר לענישה, המליץ שירות המבחן על השתתפותו מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לאור המצוקה הכלכלית במשפחתו של הנאשם והצורך לפרנס את ילדיו. בנוסף, עונש זה יאפשר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

השתלבותו בטיפול בשירות המבחן והמשך תמיכה בהליך השיקומי שהנאשם מבקש להתמיד בו. כמו כן, הומלץ על מאסר על תנאי כאמצעי להרתעה עתידית ופיצוי כספי למתלונן.

חות דעת הממונה על עבודות השירות

14. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 3.2.26 עולה, כי הנאשם מתאים לבצע עבודות שירות.

ראיות לעונש

15. ב"כ הנאשמים הגישו כראיה לעונש את הסכם ה"סולחה" הנערך בין המתלונן ומשפחת הנאשמים. ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לעונש. לשאלת בית המשפט מסרה, כי פנתה לנפגע העבירה, אולם לאור הסכם ה"סולחה" שנכרת הוא סרב להתייצב בבית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש

טענות המאשימה

16. לטענת ב"כ המאשימה, מעשי הנאשמים פגעו במידה משמעותית בערכים חברתיים מוגנים של שמירה על חיי אדם, ביטחון ושלמות גופו. התקיפה של הנאשמים אמנם נעשתה באופן מפתיע, אך הייתה מתוכננת ויזומה, תוך שימוש בנשקים קרים מגוונים. התקיפה אף הופנתה לאיברים רגישים וחיוניים של נפגע העבירה. הנאשם לקח חלק ישיר בתקיפה בכך שחתך את גבו של המתלונן בחפץ חד, פציעה שהצריכה תפרים. המודעות של הנאשמים באירוע ברורה, גם למעשיהם וגם למעשי חבריהם, ונגרם לנפגע העבירה נזק רב כמתואר בכתב האישום. הנזק הצמי מהעבירה הוא משמעותי ביותר, וניתן לומר שנפגע העבירה ניצל בנס. הסיבה לתקיפה הייתה בקשתו של נפגע העבירה להתחתן עם אישה ממשפחת הנאשמים, מה שהופך את האירוע לחמור יותר.

17. אשר למדיניות הענישה הנוהגת- טענה ב"כ המאשימה, כי ההלכה הפסוקה קובעת שיש להוקיע תרבות אלימה שבה מחלוקות מתדרדרות לנטילת החוק לידיים, ולנקיטה בכוח הזרוע כאמצעי ליישוב סכסוכים. על כן, יש חשיבות בענישה משמעותית שתדגיש את חשיבות ההגנה על שלמות גופו של אדם ואת הצורך בהרתעה, במיוחד כשהתקיפה נעשית תוך שימוש בנשק קר. לאחר שהפנתה לפסיקה אשר לענישה הנוהגת, עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל אשר לנאשם 2, ולהשתת עונש של 5.5 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה. ב"כ המאשימה התייחסה, בין היתר, ל"סולחה" בין המתלונן לנאשם, שעל פי הפסיקה אין ליתן לה משקל רב, וכן לכך שנאשם 2 לא ביקש תסקיר שירות מבחן בעניינו. יצוין, כי ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם נמוך יותר לנאשם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל, כיוון שחלקו בביצוע העבירה היה קטן יותר, ועתרה לעונש של 3.5 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

טענות ב"כ הנאשם

18. ב"כ הנאשם ציין, שמדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי, אשר לקח אחריות למעשיו. הנאשם שהה במעצר מיום 27.5.24 ועד ליום 1.8.24. מאז ועד ליום 6.4.25 הוא שהה במעצר בפקיח אלקטרוני, ומאז ועד היום הוא נמצא במעצר בית, למעט יצאה לעבודה בשעות הבוקר בכל יום מלבד שבת.

19. אשר לעונשו של הנאשם- בא כוחו טען שמכיוון ששני הנאשמים ביצעו את העבירה בצוותא, אין מקום לקבוע מתחמים שונים לכל אחד מהם. אשר לעונש המתאים, טען בא כוח הנאשם שיש מקום לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום. לדידו, המלצת שירות המבחן הייתה חיובית, ונקבעה פרוגנוזה טיפולית ראויה של שירות המבחן. הנאשם שינה את אורחות חייו מן הקצה אל הקצה, שינה את סביבת המגורים בה גר בעת ביצוע העבירה, התחתן ונולד לו ילד ועוד ילד בדרך. הנאשם לקח את ההזדמנות שניתנה לו בשתי ידיים ומינף אותה לשינוי מהותי. הוא מפרנס את משפחתו בכבוד, מתרחק מחברה שולית, והלך לטיפול כדי לטפל באימפולסיביות שלו. כמו כן, ב"כ הנאשם מתייחס להסכם ה"סולחה" שנחתם בין הצדדים, וטוען כי בעקבותיו יש מקום לקביעת מתחם עונש הולם נמוך יותר.

20. בדברו האחרון, הביע הנאשם צער על מעשיו, וביקש להודות לבית המשפט, למשטרה, לשירות המבחן ולבא כוחו על ההזדמנות לעבור שינוי. הנאשם הדגיש, כי הוא נעדר עבר פלילי, התרחק מהסביבה הבעייתית, למד את הלקח והוא אינו רוצה לשוב ולבצע עבירות. הנאשם סיפר, כי אביו נפטר לפני 8 שנים, ומאז הוא דואג למשפחתו, משלם את השכירות של אמו ואת שכר הלימוד של אחותו במכללה. כמו כן, ציין הנאשם כי הוא נשוי ויש לו ילדה בת שנתיים שהוא אחראי לה. הנאשם הדגיש, כי הוא נמצא בטיפול, לומד ממנו רבות, ועתיד להתחיל טיפול חדש תחת שירות המבחן.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

21. בהתאם לסעיף 40ב לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, קרי יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

22. הערך המוגן בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, בה הורשע הנאשם הוא ערך שלמות החיים והגוף, וכן ההגנה על שלום הציבור ובטחונו. המחוקק ייחס לעבירת חבלה בכוונה מחמירה, דרגת חומרה גבוהה הבאה לידי ביטוי בכך כשקבע לצד עבירה זו עונש מאסר מרבי של 20 שנה. יש בכך, כדי לשקף את היחס החברתי כלפי פגיעה בערכים של חיי אדם, בריאותו ושלמות גופו, בפרט שעה שהפגיעה בגופו של אדם אחר, נעשתה מתוך כוונה מיוחדת להטיל בו מום, נכות או חבלה חמורה.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

23. בית המשפט העליון נדרש לחומרה היתרה של תופעת האלימות הפושה והפוגעת בחברה בישראל ולצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים, בייחוד בעבירת החבלה בכוונה מחמירה. כך למשל בע"פ 7069/20 אבוחדיר נ' מדינת ישראל (11.2.21): **"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה שבעבירות אלימות בכלל, ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בפרט, לאור הפגיעה הקשה בזכותו של אדם לשלמות גופו, בכבודו העצמי, ובתחושת הביטחון האישי שלו...לא זו בלבד, אלא יש ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהגות אלימה אשר באה כניסיון לפתירת סכסוכים. בהתאם, ראוי להטיל ענישה ממשית ומוחשית, המרתיעה את הציבור מפני נקיטת אמצעים בדרכים אלימות על פני ההליכה בדרך הנועם והשלום..."**

24. ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש בנשק קר כפתרון ליישוב סכסוכים מחייב את בית המשפט להיאבק בתופעה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, כפי שקבע בית המשפט העליון:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך – הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון – לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במילים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות..." (ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל (9.5.10), ולאחרונה ע"פ 6966/23 מדינת ישראל נ' בן אבו (4.2.25) ועפ"ג 10102-09-24 מדינת ישראל נ' אודי אבו נאב (4.1.26)).

25. הענישה הנהוגה בעבירה זו, שבוצעה בנסיבות דומות, מתחילה מעונשי מאסר בפועל ממש, לתקופות משתנות, בהתאם לחומרת נסיבות העבירה ולנסיבותיו של מבצע העבירה. הפסיקה מבחינה בין המקרים על פי הרקע או המניע לתקיפה; האמצעים ששימשו לביצוע העבירה; הנזק שנגרם לנפגע העבירה וחומרת החבלות; חומרתה של הכוונה המקורית; התכנון המוקדם או היעדרו.

26. אסקור להלן, מספר דוגמאות מן הפסיקה ביחס לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה:

א. בעפ"ג 10102-09-24 מדינת ישראל נ' עודי אבו נאב (4.1.26), נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה. לאחר שאביו של המשיב לקח חלק בתגרת אגרופים, המשיב הגיע למקום בריצה מצויד בסכין גדולה, ודקר את אחד מהמתלוננים בפלג גופו העליון שלוש פעמים, ואת המתלונן השני בישבנו פעם אחת, ולאחר מכן נמלט מהמקום. כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלונן הראשון שני פצעי דקירה בחזה ופצע דקירה בבטן והוא אושפז ונזקק למספר ניתוחים, במהלכם הורדם והונשם. גם המתלונן השני נזקק לטיפול רפואי עקב הדקירה בישבנו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

בין 3.5 ל-6.5 שנות מאסר בפועל, וגזר את עונשו של הנאשם ל-42 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש התקבל, ועונשו של המשיב נקבע מחדש ל-54 חודשי מאסר בפועל חלף 42 החודשים שגזר בית המשפט המחוזי. ההכרעה התבססה על **"הצורך לעקור מן השורש את 'תת-תרבות הסכין', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב ומצדיקה נקיטה באמצעי ענישה מחמירים"**.

ב. בע"פ 6015/24 **מדינת ישראל נ' עדנאן נורי** (25.3.25), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. המשיב פגע במתלונן שהיה מנהל בחברה בה עבד באמצעות סכין בשל סכסוך על שכר עבודה שלא שולם לאחיו. המשיב שיסף את פניו ואת צווארו של המתלונן שלוש פעמים והוא פונה מורדם ומונש לבית חולים ונקבעה לו נכות בגובה 96%. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 4.5 ל-8 שנות מאסר בפועל והשית עליו 4.5 שנות מאסר בפועל ופיצוי למתלונן על סך 40,000 ₪. ערעור על קולת העונש מטעם המערער התקבל, עונש המאסר הוחמר ל-6.5 שנות מאסר, והפיצוי למתלונן הועמד בסך 80,000 ₪, תוך שצוין כי גזר הדין חרג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת, והמתחם שנקבע איננו עולה בקנה אחד עם עיקרון ההלימה.

ג. בע"פ 6966/23 **מדינת ישראל נ' דניאל בן אבו** (4.2.25), נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. המתלונן ניהל קשר רומנטי עם אישה, מה שגרם למשיב לקנא ולהגיע למפגש הפיוס שקבעו עם סכין, שם דקר את המתלונן בבטנו, כך שהמעי יצא ממנו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-72 חודשי מאסר בפועל והשית 32 חודשי מאסר. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על קולת העונש מטעם המערער התקבל, ועונשו של המשיב הוחמר ל-5 שנות מאסר בפועל, לצד אמירה שהמתחם שנקבע אינו הולם את חומרת המעשים.

ד. בע"פ 3801/22 **עזרא רוה מזרחי נ' מדינת ישראל** (8.5.23), אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ואיומים. תחילה, המערער צעד לתוך כביש והמתלונן כמעט פגע בו ברכבו, מה שהתדרדר לריב שכלל קללות ואף נגיחת ראשים שהותירה את המערער והמתלונן מדממים. לאחר שהמתלונן ניגש למכולת קרובה כדי לשטוף את פצעו, המערער הגיח מאחוריו עם אבן והטיח אותה בראשו, וכשהמתלונן נפל ואיבד את הכרתו למספר שניות המערער הטיח את האבן פעם אחת נוספת ובעט בו פעמיים בסמוך לראשו. כתוצאה מכך הנאשם איבד את הכרתו למספר שניות ונגרמו לו שברים בעצמות הפנים, כך שנזקק לניתוח ותפרים. לאחר כחודשיים המערער נתקל שוב במתלונן בפקק תנועה, ולאחר שוידא כי המתלונן זוכר אותו איים עליו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל, וגזר את עונשו על

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

5 שנות מאסר בפועל. בערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש, נקבע כי יש להפחית חצי שנה מתקופת המאסר בפועל שהוטלה עליו.

ה. בע"פ 8900/21 עומר מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.8.22), אליו הפנו ב"כ הנאשמים בטיעוניהם לעונש, נדון עניינם של מי שהורשעו, על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין. על רקע יחסים מתוחים בין הצדדים, המערערים דקרו את המתלונן מספר רב של דקירות בראשו, בצווארו, בבטנו, בגבו ובמותנו והכו אותו עד שנפל. בית המשפט המחוזי השית עליהם 4.5 שנות מאסר בפועל (בעקבות הסדר טיעון שכלל טווח ענישה של 3 עד 6 שנות מאסר), מאסר מותנה וכן פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪ כל אחד. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

ו. בע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל (15.9.20), אליו הפנתה ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין והחזקת סם לצריכה עצמית. הנאשם פצע את המתלונן קשות בכך שניסה לדקור פעמיים בצווארו, אך המתלונן הגן על עצמו בידו ונפגע בשני מקומות בידו הימנית. למערער עבר פלילי ומאסר על תנאי תלוי ועומד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל, והשית עליו 8 שנות מאסר הכולל הפעלת 12 חודשי מאסר על תנאי ו-7 שנות מאסר בגין העבירה הנוכחית, וכן פיצוי למתלונן בסך 15,000 ₪. הערעור על חומרת העונש נדחה.

ז. בע"פ 5476/16 מדינת ישראל נ' שוקאר אלהזייל (6.4.17), אליו הפנתה ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, סחיטה באיומים ואיומים. לאחר שהמתלונן, מוכר במסעדה, לא הסכים למכור למשיב אוכל בהקפה, המשיב איים עליו מספר פעמים ולאחר מכן דקר אותו בבטנו. המתלונן נאלץ לעבור ניתוחים ואשפוזים, והוכר ע"י המל"ל כבעל 72% נכות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, וגזר על הנאשם עונש של 45 חודשי מאסר בפועל. המשיב והמדינה הגישו ערעורים הדדיים לעניין חומרת העונש, ובית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה. בית המשפט העליון קבע מתחם עונש הולם חדש הנע בין 4.5 ל-8 שנות מאסר, וגזר את עונשו של הנאשם על 57 חודשי מאסר בפועל.

ח. בע"פ 308/16 נאטור נ' מדינת ישראל (7.11.16), אליו הפנו ב"כ הנאשמים בטיעוניהם לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. המערער כבן 19 דקר את המתלונן בבטנו וגרם נזק לאבריו הפנימיים, בגינו נותח ואושפז במשך שבוע ימים. המערער נעדר עבר פלילי, הביע אמפתיה כלפי המתלונן ותסקירו הצביע על סיכון נמוך להישנות העבירות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר והשית עליו 30 חודשי מאסר בפועל. הערעור על חומרת העונש נדחה.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

ט. בע"פ 7101/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.12.15) החמיר בית המשפט העליון את עונשם של שני נאשמים, שהורשעו, על-פי הודאתם, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של תקיפה. הנאשמים נתקלו אגב אורחא במתלונן ברחוב, ולאחר שהכה אחד מהם באגרוף וחברו גנב טלפון מכיסו של אחר, הם החלו לבעוט בגופו וראשו של המתלונן מספר רב של פעמים, כאשר הם אף דורכים על ראשו, יורקים עליו ובוועטים בו, כאשר נאשמים 1-2 ביצעו את מרבית התקיפה, ונאשם 3 בעט לעבר מרכז גופו פעמיים בלבד. הנאשמים שהו במקום דקות ארוכות לאחר התקיפה בהן שכב המתלונן על הקרקע ללא תזוזה מבלי שיגישו לו עזרה, וכאשר כוחות הביטחון הגיעו למקום הם מצאו אותו מחוסר הכרה וללא דופק. כתוצאה מתקיפת המשיבים, נגרמו למתלונן שברים דו-צדדיים בלסת, אשר הצריכו ניתוח, הזנה באמצעות זונדה וכשבועיים של אשפוז בבית החולים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לנאשמים 1-2 הנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על נאשם 1 18 חודשי מאסר ועל נאשם 2, שהיה קטין בעת ביצוע המעשה, 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. לנאשם 3 נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 45 ימי מאסר ל-12 חודשי מאסר, ועונשו נגזר על 45 ימי מאסר החופפים את מעצרו. בערעור על חומרת העונש, בית המשפט העליון העמיד את עונשו של נאשם 1 על שלוש שנות מאסר בפועל ואת עונשו של נאשם 2 (קטין) על שנת מאסר. יובהר, כי בנדון דנן הפגיעות שנגרמו למתלונן הן ברף חומרה נמוך יותר.

י. בע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.15), נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. המשיב דקר את המתלונן בבטנו באמצעות סכין גדולה, גרם לפציעות קשות באיברים פנימיים ודימום מסיבי בחלל הבטן שהצריך ניתוח, פתיחת חזה ועיסוי לב. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל והשית עליו 4 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וכן קנס כספי בסך 5,000 ₪. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על קולת העונש מטעם המעוררת התקבל ועונשו הוחמר ל-6 שנות מאסר בפועל.

יא. בע"פ 3799/14 **כאמל אבו שוב נ' מדינת ישראל** (17.8.15) הותיר בית המשפט העליון על כנו, עונש שהוטל על מי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות בבית המשפט המחוזי בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון. ברקע עימות שהתפתח בין המתלונן לבין קרובת משפחתו של הנאשם קודם לכן, נכנס הנאשם לחנות המכולת של המתלונן, נטל קופת צדקה מפח והטיח אותה בעוצמה בפניו של המתלונן באזור עינו השמאלית. המערער הוסיף והפיל חפצים שונים מהמדפים תוך שהוא משליך את חלקם על המתלונן וכן הפיל מקרר גלידה ושפך את תכולתו. המתלונן הובהל לבית החולים ונמצאו שברים מרוסקים באפו ופגיעות קשות סביב העין. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-7 שנות מאסר והשית על המערער עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון קבע, כי העונש שהוטל על המערער אינו מן הקלים, אולם בנסיבות העניין מצא, שמתחם העונש ההולם שנקבע והעונש שהוטל אינם חורגים לחומרה במידה המצדיקה התערבות.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 24-06-29143 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

יב. בע"פ 8870/12 **חאלדי סנד נ' מדינת ישראל** (15.1.14), נדון עניינם של מי שהורשעו בבית המשפט המחוזי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא חזא. בתחנת דלק, אביהם של הנאשמים נקלע לויכוח אלים עם לקוח אחר, כאשר המתלונן שעבד במקום ניסה לפייס ביניהם. האב הזעיק למקום את הנאשמים, שהגיעו למקום כשהם מצוידים במוט ברזל ושוקר חשמלי. הנאשמים תקפו בצוותא את המתלונן, חבטו בראשו עם מוט הברזל וחישמלו אותו באמצעות השוקר החשמלי. כתוצאה ממעשים אלו, נחבל המתלונן בראשו ונגרמו לו מספר שברים וחבלות, באופן שהצריך ניתוח ואשפוז. בית המשפט המחוזי עמד על העבירות הקשות שביצעו הנאשמים ועל חומרת נסיבות ביצוען כמו גם על השלכותיהן הפיזיות והקשות על המתלונן, על שיקול ההרתעה ושיקול הגמול והשית על שניהם עונש של 45 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו.

יג. בת"פ (ירושלים) 30290-07-23 **מדינת ישראל נ' עאמר זואהרה** (19.10.25) הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא. על פי עובדות כתב האישום, ביום האירוע נסעו המתלונן והנאשם כל אחד ברכבו באותו הכביש, יחד עם הנאשם נסע אדם נוסף. בשלב מסוים במהלך הנסיעה, הבחין המתלונן כי הנאשם מסמן לו לעצור את רכבו וזאת באמצעות צפירות והבהוב אורות הרכב. המתלונן עצר את רכבו בצד הכביש, והנאשם נעצר מאחוריו. משפתח המתלונן את דלת הרכב, ניגש הנאשם אל רכבו של המתלונן והכה בחוזקה בראשו באמצעות מוט. הנאשם הוסיף להכות את המתלונן באמצעות המוט בחוזקה לכיוון ראשו ובתוך כך פגע בעוצמה בידיו של המתלונן מספר פעמים עד כדי שבירתן. בהמשך לאמור, הצליח המתלונן להדוף את הנאשם לאחור באמצעות רגליו ולצאת מרכבו. או אז, בעודו עומד מאחורי המתלונן, החל האחר להכות את המתלונן באמצעות מוט שהיה ברשותו מספר פעמים בגבו ובכתפו. במהלך התקיפה, נפל המתלונן על הקרקע, בעוד האחר ממשיך להכותו באמצעות המוט ובנוסף הכה באגרופו באפו של המתלונן. בעת שהבחין האחר, כי הגיע למקום אדם נוסף חדל מלהכות את המתלונן, חזר לרכבו של הנאשם והשניים נסעו מהמקום. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והאחר, נגרמו למתלונן חתך מדמם בקרקפת, שבר באמה השמאלית, שבר מרוסק במסרק כף יד ימין, דימום בפניו ובאצבעות שתי ידיו, סימנים בגב, בצוואר, ברגל ימין, באף, בלחי שמאל ובחזה וכאבים עזים בגב וברגל ימין. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 32 חודשי מאסר לבין 68 חודשי מאסר, ונגזרו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה (ערעור על חומרת העונש תלוי ועומד בבית המשפט העליון).

יד. בת"פ (חי') 37600-01-21 **מדינת ישראל נ' באסל שלאעטה** (29.6.22), אליו הפנו ב"כ הנאשמים בטיעוניהם לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בהסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עקב סכסוך עם בן דודו, הנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין יפנית, ולאחר שהתפתח ויכוח וריב פיזי בין הנאשם והמתלונן, הנאשם חתך את המתלונן מספר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

פעמים בחלק האחורי של ראשו ובצווארו, וגרם לו לפציעת ראש וחבלה חמורה בצוואר, שהטיפול בהם הצריך תפרים וסיכות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, אך סטה ממנו מטעמי שיקום וגזר את עונשו של הנאשם על 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

טו. בת"פ (ירושלים) 2062-08-18 **מדינת ישראל נ' חסין אבו אחמד** (15.1.19) הנאשמים הורשעו, בעקבות הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי המתלונן, והנאשמים 2 ו-3 הם אחים, ונאשם 1 הוא בן דודם. ביום האירוע, בשעות אחר הצהריים, נאשם 1, הזמין את המתלונן להיפגש עמו במשרד בו הוא עובד כדי ליישב סכסוכים משפחתיים שהתגלעו בין המתלונן ובין הנאשמים ובני משפחה נוספים. בהתאם לפגישה שקבעו ביניהם, המתלונן הגיע למשרדו של נאשם 1. לאחר מספר דקות במהלכן באו המתלונן ונאשם 1 בדברים, הגיעו נאשמים 2 ו-3 למשרד בכוונה לתקוף יחדיו את המתלונן וללמדו לקח, והכל בתיאום מראש עם נאשם 1 ובידיעתו. עם הגעתם למשרד, החלו נאשמים 2 ו-3 להכות את המתלונן יחד עם נאשם 1 בתוך המשרד בכל חלקי גופו באמצעות מוטות ברזל שהיו במקום. הנאשמים הוסיפו להכות את המתלונן בעזרת מוט ברזל בכל חלקי גופו, אף בעודו פצוע על רצפת המשרד ורגלו שבורה. נאשם 1 יצא להזעיק אמבולנס ומשטרה. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן שבר בשוק רגל שמאל, וכן שפשופים בגפיים וחתכים בשוקיים. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשים ל-48 חודשי מאסר בפועל לכל הנאשמים. על נאשם 1 הטיל בית המשפט 12 חודשי מאסר בפועל על נאשם 2 נגזרו 21 חודשי מאסר בפועל. על נאשם 3 הושתו 21 חודשי מאסר בפועל. בנוסף לכך, נגזרו על כלל הנאשמים עונש מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

טז. בת"פ (מרכז) 6545-06-08 **מדינת ישראל נ' כאמל אזברגה** (26.3.09) הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, איומים וניסיון תקיפה בכך שהיכה את המתלונן באמצעות מוט ברזל בראשו. כשהאחרון נפל ארצה שותת דם המשיך הנאשם והכהו בידי, בגבו ובכתפו ולאחר מכן, איים גם על אחיו של המתלונן באמצעות מוט ברזל. כתוצאה ממעשיו נגרם למתלונן חתך בקרקפת, שבר ביד ימין, חבלות בידי ובכתפו וכן בחלקים נוספים של גופו, והוא סבל מסחרחורות ומכאבים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות בשל העובדה שהמתלונן סלח לנאשם ובשל המלצת שירות המבחן לאפשר לנאשם להמשיך את ההליך הטיפולי.

27. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה- מחד גיסא, העבירה התבצעה על ידי מספר רב של משתתפים שהכו יחדיו את המתלונן באופן אכזרי כשהוא חסר אונים. הנאשם נטל חלק בביצוע העבירה בכך שהטיח מוט עץ בראשו של נפגע העבירה. כפי שכתב האישום מפרט, המעורבים האחרים הצטיידו מבעוד מועד במספר רב של כלים שיעזרו בתקיפה, הכוללים מוטות עץ ומתכת וחפצים, והרקע לביצוע העבירה היה רצונו של המתלונן להינשא לבת משפחה של הנאשמים. גם

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

הנאשם הצטייד במוט עץ מבעוד מועד. מאידך גיסא, הנאשם לקח חלק קטן בשלב הראשון של התקיפה, ובהמשכה הוא מואשם מכח דיני השותפות, מבלי שכתב האישום מפרט כי נקט בצעד אקטיבי נוסף. כמו כן, למרבה המזל נגרמו נזקים מתונים למתלונן, ששחרר מבית החולים כעבור מספר שעות, לאחר שנאלץ לקבל מנת דם ופצעיו נתפרו. עם זאת, יצוין, כי פוטנציאל הנזק כתוצאה מהאירוע היה גבוה מזה שהתממש בפועל, ועלול היה אף לגרום לחבלות ופציעות חמורות יותר המסכנות חיים.

אחידות הענישה

28. שיקול משמעותי לענישה במקרה דנן נוגע לעקרון האחידות בענישה. כפי שקבע כב' השופט י' דנציגר בע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל** (20.9.15) עקרון האחידות בענישה הינו עקרון יסודי במשפט הפלילי: **"עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות, ושהינם בעלי נסיבות אישיות דומות. כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה, עקרון זה מקבל משנה תוקף. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במניינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע"**.

29. דינו של נאשם 2 נגזר, כאמור, בנפרד. בעניינו של נאשם 2 נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל, ונגזר עליו עונש של 38 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. כעולה מכתב האישום, מעשיו של נאשם 2 היו חמורים יותר במהלך התקיפה. כפועל יוצא, מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה שיש לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם נמוך משמעותית מזה של נאשם 2 בשים לב לחלקו בביצוע העבירה. כמו כן, לנאשם 2 אין אופק שיקומי, והוא לא הופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן. כל אלו מצדיקים את הפער הן בקביעת מתחם העונש ההולם לכל אחד מהנאשמים, והן בגזירת העונש המתאים.

30. לאור כל זאת, ובשים לב לענישה הנוהגת, ולחלקו של הנאשם בביצוע העבירה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

העונש המתאים

31. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה- לקולה, שקלתי כי מדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, נשוי אב לילדה בת שנתיים ואשתו בהריון. הנאשם לקח אחריות למעשיו, וחסך זמן שיפוטי יקר, למרות שעדי התביעה לא התייצבו לדיון. הנאשם גדל בנסיבות חיים קשות, תחת אב אלים ומכור לסמים שנפטר לפני מספר שנים, ונאלץ לשמש כמות הורית לאחיו הקטנים מגיל צעיר, ואף פרנסת המשפחה רבצה לפתחו. כיום, הנאשם מסייע לפרנס הן את משפחתו הגרעינית והן את משפחת המקור שלו, ומביע מוטיבציה לנהל אורח חיים נורמלי, הוא אינו משתמש בסמים

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

והתרחק מחברה רעה. בנוסף, לקחתי בחשבון את האמפתיה שהביע הנאשם כלפי נפגע העבירה, ואת ההמלצה החיובית של שירות המבחן, הכללה הערכה לפיה מסוכנות הנאשם נמוכה, בעקבות הליך השיקום שעבר. כמו כן, לקחתי בחשבון את שהייתו של הנאשם במעצר ממש במשך למעלה מחודשיים, המשך שהה במעצר באיזוק אלקטרוני במשך 8 חודשים ונוספים, ולאחר מכן במעצר בית מלא, למעט יציאתו לעבודה ומיום 28.12.25 שוהה הנאשם במעצר בית לילי. בנוסף לכך, המניע לסכסוך אינו קיים יותר, שכן ההדורים יושרו וקרובת המשפחה נשאה למתלונן ונולדה להם בת. מה גם שנערכה "סולחה" בין הצדדים והמתלונן פוצה בסך \$ 32,000.

32. אשר להסכם ה-"סולחה" שהתגבש בין הנאשם והמתלונן, נקבע בהקשר זה בפסיקה, כי אין לתת משקל גבוה להסכם ה-"סולחה". כך למשל דברי כב' השופט י' אלרון בע"פ 5407/21 אסד דלאשי נ' מדינת ישראל (15.2.22):

"אף איני רואה לייחס להסכם ה-"סולחה" שנחתם את המשמעות המשפטית לה טוען המערער. כפי שצינתי בעבר לא אחת, בעצם יישוב הסכסוך בין הצדדים אין כדי למצות את האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים והוא אינו מאיין את הצורך כי מבצעי עבירה ייתנו את הדין על מעשיהם. כמו כן, מתן גושפנקה ל-"סולחות" כ"מרכיב משלים" לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקה 22 [פורסם בנבו] (5.11.2019))."

33. לחומרה, התחשבתי בצורך בהרתעת היחיד, וכן בהרתעת הרבים, בשל הצורך לשרש שימוש באלימות לצורך ישוב סכסוכים.

חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום

34. סעיף 40 לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט, במקרים המתאימים, לחרוג ממתחם העונש ההולם אם "מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". המחוקק לא הגביל את שיעור החריגה ממתחם העונש ההולם כאשר מדובר בשיקולי שיקום, גם כאשר מדובר במעשים ובאשם בעלי חומרה יתרה. מכאן, שהמחוקק ראה לנגד עיניו שגם במקרים בהם עקרון ההלימה מחייב הטלת עונש מאסר משמעותי, בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, שיקולי שיקום יכריעו את הכף, וזאת מבלי לגרוע מחומרת המעשה והעונש ההולם שראוי היה לגזור בגינו. עם זאת, פסיקת בתי המשפט קובעת כי הפעלת הסעיף תעשה במשורה, וכי "סטייה ממתחם הענישה תיעשה אך במקרים חריגים, בבחינת יוצא מן הכלל, כאשר סיכויי שיקום מובהקים מצדיקים זאת" (ראו: ע"פ 1229/19 סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פס' 13 (1.7.19)). בע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.18), מנה בית המשפט העליון שיקולים שונים שניתן להביאם בחשבון בעת הערכת סיכויי השיקום והם: "המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה".

35. כאמור, שירות המבחן המליץ על ענישה שיקומית טיפולית לצד מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, והמליץ להמשיך ולעקוב אחרי התקדמות הנאשם בהליך הטיפול. ב"כ הנאשם ביקש שבית המשפט ינקוט בדרך זו, בשים לב לגילו הצעיר, להמלצת שירות המבחן ולנסיבות חייו. כמו כן, ציין ב"כ הנאשם את התהליך שביצע הנאשם מאז מעצרו, ואת הדרכים בהן נקט כדי לשנות את אורחות חייו.

36. עסקינן בעבירה במדרג חומרה גבוה, של חבלה בכוונה מחמירה, שלשיתני, באה בגדרי סעיף 40ד(ב) לחוק, הקובע כהאי לישנא: "היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שביט המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה".

37. אך לאחרונה, נפסק בהקשר זה בע"פ 9162/23 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל (3.6.25) מפי כב' השופט א' שטיין בהסכמת כב' השופט י' אלרון, כי "... לחלופת השיקום הכללית אין תחולה ביחס לנאשם שמעשיו הפליליים ומידת אשמו הגיעו לכדי חומרה יתרה. במקרים כאלה, הנאשם יוכל ליהנות, אם בכלל, מחלופת השיקום החריגה בלבד – וזאת, בהתקיים "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן", דהיינו: כאשר תהליך השיקום שעבר הנאשם, בין אם הוא הסתיים ובין אם עודנו נמשך, הביא לכדי "מהפך מוכח באישיותו, בתפיסותיו ובהלכותיו" ... תנאי זה ייקרא להלן דרישת המהפך. דרישת המהפך כתנאי להיותו של הנאשם ראוי לענישה שיקומית, למרות חומרתם היתרה של המעשים בגינם הוא הורשע, היא דרישה שבלעדיה אין. כך קבע המחוקק בדרשו "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן", ואת דברו נקיים" (שם בפסקאות 7 ו-8, ההדגשות במקור ח' מ' ל.).

38. עוד, נפסק לאחרונה בע"פ 6665/23 אוטמזגין נ' מדינת ישראל (14.1.26) (להלן: "עניין אוטמזגין") כי גם בעבירות חמורות, במקרים בהם סיכויי השיקום הם מובהקים, יש לבכר את שיקולי השיקום על פני עיקרון ההלימה. כפי שנקבע שם, "תהליך שיקום משמעותי מאפשר לעבריין לחזור לדרך הישר, להותיר מאחוריו את דרך חייו העבריינית, ולהשתלב מחדש בחברה כאדם נורמטיבי ומתפקד. חשוב לזכור, מכך נתרם לא רק העבריין וסביבתו הקרובה; כי אם גם האינטרס הציבורי, שכן, החברה מקבלת חזרה לשורותיה אזרח שומר חוק ומועיל לחברה". בעניין זה, נדון עניינו של מי שהורשע בעבירה של החזקת נשק שלא כדין. הנאשם התמסר להליך השיקום שלו, התחתן ונולדו לו ילדים, העתיק את מקום מגוריו כדי להתנתק מהקשרים השליליים שניהל בעבר, והשתלב בעבודה מסודרת. על כן, קבעה כב' השופטת י' וילנר, בהסכמת כב' השופטים ח' כבוב וע' גרוסקופף, כי מדובר במקרה הנמנה באופן מובהק עם המקרים

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

החריגים הנכנסים לתחולת סעיף 40 לחוק. בעניין זה, למרות שבית המשפט המחוזי סטה לקולה מטעמי שיקום והשית על המערער עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט העליון החליט לסטות אף יותר לקולה, וגזר על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, חלף עונש המאסר בפועל.

39. אשר לענייננו- מצאתי, כי יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולה. ניכר, כי הנאשם עבר מהפך מוכח באישיותו, בתפיסותיו ובהלכותיו. הנתונים שהובילו את בית המשפט העליון בעניין **אוטמזגין** חלים כולם גם במקרה דנן. בחלוף כשנה וחצי מהאירוע, הנאשם השתלב באופן מוצלח בטיפולים מטעם שירות המבחן, ומפגין אינדיקציות לשינוי משמעותי בדרך החשיבה שלו. שירות המבחן התרשם כי הבחירות של הנאשם לאחר מעצרו הראשוני מאפשרות לו לסטות מהדפוסים שהובילו אותו לביצוע העבירה, והוא מביע חרטה ואמפתיה כלפי נפגע העבירה, תוך שיקום משמעותי של היחסים ביניהם. אומנם הטיפול טרם הסתיים ויש לנאשם כברת דרך נוספת לעבור במסגרת צו המבחן, אך נדמה שהנאשם עלה על דרך המלך. הנאשם הפסיק להשתמש בסמים, עובד באופן מסודר בתחום המזגנים, שינה את מקום מגוריו כדי להתרחק מחברה רעה, נולדה לו בת והוא מצפה לילד נוסף. כמו כן, כאמור, הנאשם שהה במעצר ובמעצר באיזוק לתקופה כוללת של עשרה חודשים, ולכן בהצטרף אלה למאסר לתקופה מקסימלית שירוצה בעבודות שירות, הרי שהסטיה ממתחם העונש ההולם אינה ניכרת, בשים לב לרף התחתון שנקבע (9 חודש אל מול 24 חודשים). לפיכך, מצאתי לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, מתוך תקווה שהנאשם יתמיד בדרך השיקום והחברה תקבל חזרה לשורותיה אזרח שומר חוק ומועיל לחברה. פשיטא, כי אם הנאשם יחזור לסורו ולא יעמוד בתנאי צו המבחן, הרי שניתן יהיה ליתן את מלוא המשקל לשיקולי גמול והתרעה.

40. סוף דבר, באיזון בין מכלול השיקולים, החלטתי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ולגזור על הנאשם את העונשים, כדלהלן:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, מתקופה זו לא ינכו ימי מעצרו. על הנאשם להתייבץ לריצוי עונשו ביום 28.4.26 ב"מוזאון פעיל עין יעל" בנחל רפאים בירושלים. הנאשם מוזהר, כי אם לא ימלא אחר תנאי השירות הוא עלול לרצות עונש זה במאסר ממש.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום על כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום על כל עבירת אלימות מסוג עוון.
- ד. לא מצאתי לפסוק פיצוי למתלונן, לאור עמדתו בהליך ובשים לב לסכום ששולם לו במסגרת הסכם ה"סולחה".

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29143-06-24 מדינת ישראל נ' אלדין ואח'

ה. צו מבחן למשך שנה מהיום, הנאשם מוזהר כי אם לא ימלא אחר הצו ידון עונשו מחדש.

גזר הדין ישלח לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ו, 05 פברואר 2026, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

חנה מרים לומפ, שופטת